

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **R. C.**, zastoupen JUDr. Karlem Sochořem, advokátem se sídlem Na Hradbách 2632/18, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 3. 2008, č. j. 61 Az 127/2006 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zástupci žalobce advokátovi JUDr. Karlu Sochorovi **se určuje** na odměně za zastupování a na hotových výdajích částka 2400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 18. 3. 2008, č. j. 61 Az 127/2006 - 18, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 10. 2006, č. j. OAM-1119/VL-10-04-2006, jímž byla podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná. Krajský soud vyšel při svém rozhodování ze skutečností, které stěžovatel uvedl ve vlastnoručně psaném prohlášení, v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k této žádosti. Ve všech případech stěžovatel uváděl jediný důvod, který ho vedl k opuštění vlasti, a to touha žít v České republice se svým otcem a pokračovat zde ve studiu, neboť v Kosovu již nemá kde a s kým žít. Krajský soud proto po právní stránce dovodil, že ministerstvo opodstatněně žádost stěžovatele o udělení azylu zamítlo podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, protože neopustil svou vlast z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má (§ 12 zákona o azylu).

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku stěžovatel namítal důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Vzhledem k časové tísní a nedostatečné orientaci v právním řádu České republiky požádal o ustanovení právního zástupce, jehož prostřednictvím bude následně kasační stížnost doplněna.

Usnesením krajského soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 61 Az 127/2006 – 34, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát JUDr. Karel Sochor, který kasační stížnost doplnil. Konkrétně namítal, že správní řízení bylo poznamenáno závažným pochybením, které se následně přeneslo i do řízení soudního. Podle stěžovatele pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany proběhl

za okolností, které nebyly způsobily pro dostatečné zjištění a opatření si podkladů pro rozhodnutí ve věci. Pohovor byl veden v albánském jazyce, přičemž dotazy a odpovědi pracovníka ministerstva překládal tlumočnick A. S. Stěžovatel namítal, že tato osoba nemá statut soudního tlumočnicka, že byl ustanoven pouze „ad hoc“ a přesto, že nehodlá zpochybňovat jeho znalost albánštiny, neboť je rodilým Albánem, má důvod pochybovat o jeho dostatečné znalosti českého jazyka tak, aby byl schopen porozumět otázce a následně ji i přeložit. Podle názoru stěžovatele je zjevné, že tlumočnick jeho odpovědi, ač dosti podrobné, překládal co možná nejstručněji, a důvody jeho odchodu z vlasti bagatelizoval. Otázky formulované v protokolu o pohovoru pak tlumočnick překládal i způsobem, kterým ho vlastně naváděl k odpovědi, jež se nakonec v zápise objevila (otázka č. 21). Současně stěžovatel tvrdí, že nebyl poučen o možnosti své výpovědi doplnit a podrobněji rozvést, a pokud by býval byl poučen, dodal by podrobnosti o svém životě v Kosovu. Ostatně dědeček, u kterého žil, se zejména pro své stáří vyhýbal jakýmkoliv politickým projevům, a přesto byli oba cílem různých výhrůžek a provokací. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost a odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, i na obsah svého rozhodnutí. Ministerstvo má zato, že v případě stěžovatele postupovalo korektně, shromáždilo dostatek materiálu k tomu, aby mohlo rozhodnout, a zabývalo se všemi stěžovatelem sdělenými důvody. Proto byla na místě aplikace § 16 odst. písm. g) zákona o azylu, jelikož stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Z toho důvodu ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Z podnětu kasační stížnosti lze napadený rozsudek krajského soudu přezkoumat v mezích daných ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. jen za předpokladu, že kasační stížnost je přípustná.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Citovaná ustanovení tedy brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl a aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí krajského soudu, uplatňovaly skutkové novoty.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a f) návrh výroku rozsudku. Je věcí žalobce, aby v žalobních bodech v potřebné míře uvedl všechna skutková a právní pochybení, k nimž došlo ve správním řízení a kterými se má soud zabývat. Tato možnost žalobce je ale omezena lhůtou k podání žaloby, neboť pouze v ní může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body.

V daném případě žaloba stěžovatele zejména nesplňuje náležitosti podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., protože v ní stěžovatel pouze zcela obecně, bez skutkové

a právní konkretizace, uvedl jenom jednotlivá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (§ 3, § 50 odst. 1 a 2, § 52, § 68 odst. 3) a § 12 zákona o azylu, přičemž ve zbytku odkázal na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Za tohoto stavu krajský soud zcela nadstandardně věcně přezkoumal napadené správní rozhodnutí.

V podané žalobě stěžovatel nevytýkal žádné konkrétní vady řízení před správním orgánem, rovněž v ní nezmínil případné nedostatky pohovoru či neschopnosti nebo zaujatosti tlumočnicka, ačkoliv tak mohl učinit bez jakýchkoliv problémů, pokud by měl zato, že jde o správní rozhodnutí nezákonné. Navíc výtku vůči osobě tlumočnicka mohl stěžovatel uplatnit již v průběhu řízení před správním orgánem. Není proto možné uplatňovat tyto námitky až v řízení o kasační stížnosti, když je stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, kde tak učinit mohl a měl. Uvedené stížní námitky jsou proto nepřijatelným novým právním důvodem ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) v částce 2100 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 2 400 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu